

H.N. Khan

Buiten het veld

Vertaald door Dennis Keesmaat

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2022

Dit boek is voor Regent Park, niet langer een wijk met sociale woningbouw, niet langer een probleemwijk, maar voor altijd een ontmoetingsplek voor mensen die verlangen naar een nieuw begin en dromen over meer.

Proloog

Niet te geloven dat ik niet heb geschoten. Argh. Ik had de wedstrijd voor ons kunnen winnen, maar nee, ik vroeg me de hele tijd alleen maar af wat Omar me zou hebben aangedaan als ik de bal niet naar hem gepast had. En wat deed hij? Hij miste.

Daar kan ik nu niks meer aan doen. Ik ben uitgeput. Ik wil alleen nog maar mijn ogen dichtdoen en slapen als een baby. Ik weet niet meer wanneer ik dat voor het laatst gedaan heb. Het is letterlijk het enige waar we allemaal goed in zouden moeten zijn. Het was het enige wat we deden toen we net uit de baarmoeder kwamen en niet huilden of in onze luier scheten.

Geef technologie maar de schuld: het licht van dit stomme telefoonscherm, de hoogtepunten van Curry die op YouTube driepunters schiet, opgewonden raken van filmpjes met Cardi B... wacht, vergeet dat laatste maar. Of vertel het in elk geval niet aan mijn moeder.

Het helpt niet dat er tussen mijn kamer en Gerrard Street niet veel ruimte is. Ja, er is een muur en een groot raam, maar ik kan álles horen. Auto's die voorbijrazen, mensen die praten, honden die blaffen en trams die voorbijvliegen alsof ze ergens moeten zijn. Wie moet er op dit uur nog razendsnel naar metrostation Main Street? Elke keer dat er eentje voorbijkomt heb ik het gevoel dat iemand me een opdonder geeft met zo'n defibrillator. Misschien moet ik een bord voor mijn raam hangen, zoals die stickers op de achterkant van een auto

die waarschuwen dat er een baby aan boord is, maar dan iets in de trant van: ‘Hier woont een slapeloze opgroeiende tiener die echt wel wat slaap zou kunnen gebruiken’. Niet dat iemand zich er iets van zou aantrekken. Het blijft wel Regent Park.

Wacht, het begint te regenen, ik heb de ventilator op hoog staan en het omgevingsgeluid begint me een beetje slaperig te maken.

Ik woel en draai minder. Ik begin het gevoel te krijgen dat mijn lichaam zich eraan overgeeft. Dank u, Heer. Ik zal u terugbetalen door de filmpjes met Cardi B. niet meer te herhalen in mijn slaap.

Bam!

Ik schrik op. What the f–

Waar is mijn telefoon? Mijn handen zoeken hem. Mijn hart bonst als een gek, en moet je het zweet voelen. Even hoor ik niks. Was dat het?

Bam! Bam!

Een auto scheurt door Gerrard Street. Ik tast mijn lichaam af. Ben ik geraakt? Bloed ik? Het is buiten – wat er ook gebeurd is, het was vlak voor mijn raam.

Mama stormt mijn kamer binnen. De deurknop slaat tegen de muur. Ze hijgt en ziet er verformfaaid uit.

‘Fawad, beta, is alles goed?’ schreeuwt ze.

1

48 uur eerder

‘Je moet de bal vasthouden met je vingertoppen,’ zegt Abshir, ‘kijk maar’, en hij laat me de bal in zijn hand zien. ‘En laat ruimte tussen de bal en je handpalm.’

Het is vrijdagmiddag. Na een paar wedstrijdjes met wat andere gasten zijn we allebei bezweet. Ik was hier al meteen na het vrijdaggebed in de moskee.

Ik knik, veeg de zweetdruppels van mijn voorhoofd en strijk mijn haar naar achteren. Ik voel de zijkant van mijn schedel op de plek waar ik net een high fade heb gekregen van Mary-Jo, de Chinese kapper waar ik en de jongens uit de buurt al eeuwen naartoe gaan. Mijn afgeknipte shirt is doorweekt en mijn enige sportbroekje van Nike is er niet veel beter aan toe. Mama gaat me haten omdat ik de was laat stinken. Alwéér.

Abshir heeft zijn afro weer in een knot en draagt een lang zwart T-shirt, een zwarte joggingbroek die hij tot zijn knieën heeft opgetrokken, en o, die lekkere monochroom zwarte Air Jordan 11's.

‘Maar hoe mik je nou goed?’ vraag ik. Ik neem de bal van hem over, druk mijn vingertoppen ertegen en laat hem in de lucht draaien, in een poging de beweging te oefenen die Abshir me net heeft laten zien.

‘Goed, ik ga het jou en alleen jou vertellen, dus je kunt dit maar beter voor je houden,’ zegt Abshir. Hij pakt de bal van me af en loopt een paar stappen dichterbij de ring. ‘Hou

je elleboog en pols in een rechte lijn met de basket, maar het belangrijkste zit daarboven. Zie je die haken waar de ring mee vastzit?’

Ik kijk omhoog naar de ring. Ik heb ze al een miljoen keer gezien en er nooit veel aandacht aan besteed. ‘Wat is daarmee?’

‘Daar richt je op,’ zegt Abshir, en hij dribbelt ver voorbij de driepuntslijn, schiet en raakt alleen het net. Dat zovende geluid... ik zweer het, als het aan mij lag zou ik daar de hele dag naar luisteren.

‘Oké, laat mij eens proberen,’ zeg ik terwijl ik de rebound pak en niet zo ver ga als hij, maar ver genoeg. Ik stel mezelf op voor de basket en kijk naar de haken voordat ik de bal wegschiet. *Woeyj*. Holy shit, het werkt.

Ik schiet nog een keer, weer raak.

‘Nog één ding, strek als je schiet elke keer, en ik bedoel dus elke keer, je arm helemaal uit,’ zegt hij. ‘En meer gratis advies krijg je vandaag niet van me, of je moeder moet van die seekh-kebabs maken, of hoe je ze ook noemt.’

‘Ik kan er wel een paar meenemen. Deze shit is onbetaalbaar.’

‘Ik maak maar een grapje. Blijf oefenen, ik ga met Irv hangen,’ zegt hij, en hij loopt naar de uitgang. Een eindje verderop is een kantine.

We zijn in het sportcomplex van North Regent, of mijn tweede thuis, maar vertel dat maar niet aan mijn moeder. Het is geen vette sporthal, maar als ik de trap af loop voel ik me als een koning die door zijn koninkrijk wandelt. Ik heb niet altijd zo veel van basketbal gehouden. Tot voor kort was ik niet eens goed.

Maar dit jaar was anders. Niet alleen werkte de puberteit in mijn voordeel en ben ik 12,5 centimeter omhooggeschoten, zodat ik nu officieel op m’n vijftiende kan zeggen dat ik

1,80 ben (oké, 1,78), maar ik heb ook de hele zomer getraind. Verdorie, misschien ga ik als school over een paar weken weer begint eindelijk kijken of ik in de selectie van het schoolteam kan komen. Het tweede jaar van highschool wordt alles anders. Ik wil niet op de tribune zitten terwijl ik liever op het veld zou staan. Ik wil de wedstrijd spelen. Tuurlijk, ik moet eerst toestemming krijgen van mijn moeder, maar dat is een detail.

Ik bedenk wel een manier om haar ja te laten zeggen. Maar eerst het belangrijkste: er is deze zondag een toernooi waarbij wijkteams uit de hele stad tegen elkaar uitkomen. Mijn beste vriend, Yousuf, en ik hebben getraind met het team van Regent Park en spelen al de hele zomer. Ja, mijn moeder weet ervan. Eerst dacht ik dat ik het niet kon bijbenen, maar nu word ik met mijn statistieken misschien wel genomineerd als beste zesde man. No big deal.

Arif en Yousuf komen binnen. Ik hoop maar dat ze niet geblowd hebben... ik haat het als ze high op het veld verschijnen. Echt respectloos.

‘Jullie hebben je tijd genomen,’ zeg ik terwijl ik oefen om de bal laag rond mijn enkels te dribbelen. Eigenlijk probeer ik alleen maar indruk te maken.

‘Yo, er is meer in het leven dan basketbal,’ zegt Arif, en hij legt zijn sporttas langs de kant. Hij heeft de hele zomer getraind en foto’s op zijn insta gezet. Hij is zelfs begonnen met work-out-tutorials op TikTok te posten. Waarom? Niet om zijn liefde voor fitness te verspreiden onder de mensen, maar voor de DM’s van meisjes in Toronto en omstreken die kwijlen over zijn sixpack. Argh.

‘Jullie hebben wat gemist. Abshir had een paar hartstikke goeie tips en nu krijgen jullie die nooit te horen,’ zeg ik. Ik schiet en scoor zonder de ring te raken.

‘Man, die shit doet hij niet eens voor mij,’ zegt Yousuf, die

zijn honkbalpetje af zet en zijn basketbalschoenen uit zijn tas haalt. 'Ik zweer het, als ik hem zou vragen om met me mee te trainen, zou hij me alleen maar uitlachen.'

Yousuf is wat aan de zwaardere kant, is het liefst kaalgeschoren en draagt een bril, die hij nu afdoet en op een richeltje legt. Hij heeft een beetje een babyface, met grote ogen en dikke lippen. Op z'n kin zit iets wat op een baardje lijkt, maar het heeft meer van losse plukjes haar.

De twee beginnen zich op te warmen. Yousuf loog niet echt toen het over Abshir ging. Sinds mijn vader overleden is, heeft Abshir me onder zijn hoede genomen. Ik weet dat Yousuf een beetje jaloers is, maar zijn oudere broer zorgt voor ons allemaal.

We schieten in het rond als iemand de achterdeur openschopt. Omar, Johnny en de rest van Omars crew komen binnen. Zij hangen meestal rond in South Regent, maar de sportschool daar zal wel dicht zijn voor een kinderkamp.

Met zijn 1,90 meter heeft Omar tien centimeter op me voor. En dan heb ik het alleen over lengte. Als we het over spieren hebben, is dat een heel ander verhaal. Zijn afro komt onder zijn capuchon vandaan. Ik staar naar zijn Timberlands waarvan de veters los zitten en zijn wijde spijkerbroek en stel me voor hoeveel schade hij kan aanrichten als ik op de grond beland en hij op me stampet.

Johnny is Vietnamees en heeft een stevig postuur met brede schouders. Hij heeft een goeie paardenstaart en ondanks zijn lengte kan die gast schieten. We zaten tot ons veertiende allemaal op dezelfde middenschool.

'Hé, daar heb je Fuckwad met z'n kleine bitches,' zegt Omar, en na een korte dribbel schiet hij naar de basket aan de andere kant van het veld. Om die opmerking moeten Johnny en de rest lachen. Het irriteert me, maar ik weet dat ik niet moet toehappen. Zo gaat het altijd. Ik blijf schieten, maar ik

zie dat Arif en Yousuf kwaad zijn. Bovendien zijn zij met z'n zessen of zevenen, en wij maar met z'n drieën.

We negeren ze terwijl ze zich omkleden en blijven schieten. Het grappige is dat toen Omar naar Canada kwam, we in dezelfde klas zaten, zelfs vrienden waren. Hij wist net zo weinig over Regent als toen ik hier twee jaar eerder kwam wonen. We werden zelfs samen gepest.

Wat was er veranderd? Hij was heel atletisch en ontzettend goed in elke sport die we speelden, en laten we zeggen dat ik beter was met cijfers en een makkelijk doelwit was. Hij veranderde al snel van crew en ik verstopte me meestal achter Yousuf en Arif. Ik ben nu geen nerd meer; hé, we moeten ons allemaal aanpassen. Ik sta mijn mannetje op het veld, dat helpt.

Arif springt omhoog voor de rebound van mijn schot. Ik had geen idee dat hij zo hoog kon springen.

'Hoe deed je dat?' zeg ik, terwijl ik opspring en tevergeefs probeer het bord aan te raken. Ooit wil ik na een lay-up het bord aan kunnen tikken. Het is geen dunk, maar het komt in de buurt.

'Moet je kijken,' zegt hij. Hij springt en grijpt het net om zich op te trekken, verdomde Spider-Man dat-ie is, en hangt met gespannen spieren aan de ring. 'Geef me de bal.'

Hij hangt aan zijn ene arm en steekt zijn andere hand uit.

'Stomme aap,' zegt Yousuf, en grinnikend legt hij een bal in zijn hand.

Arif pakt de bal en 'dunkt' hem. Ik schud nog steeds mijn hoofd. Dan laat hij zich langzaam zakken.

'Als ik zo goed kon springen als jij zou ik niet te stoppen zijn,' zeg ik, en ik spring weer, nog steeds niet in staat om zelfs maar de onderkant van het net te raken.

Ik draai me om en zie Omar en zijn crew naar het midden van het veld lopen.

‘Hé, mietjes, willen jullie een potje spelen?’ zegt hij.

‘Hé, wie noem je een mietje?’ zegt Arif. Hij kraakt zijn nek en loopt naar hem toe.

‘Waarom moet je de hele tijd uit je nek lullen?’ zegt Yousuf, en hij kijkt hoofdschuddend naar Omar.

‘Whatever, laten we gewoon drie tegen drie spelen,’ zeg ik. Er is maar één manier om hem de mond te snoeren.

‘Welke bal?’ zegt hij.

‘Deze,’ zeg ik, en voor de goede orde hou ik mijn leren NBA Official Wilson-bal omhoog voordat ik naar de vrijeworplijn dribbel. Ik dek Omar, Yousuf heeft Johnny en Arif gaat voor Steven, de enige witte jongen in hun crew. ‘Schietsen voor de bal.’

Ik maak een verre driepunter. Onze bal.

Omar gooit hem naar mij en neemt niet eens de moeite om dichtbij te komen. Als ik de bal niet hoefde te passen, zou ik maar wat graag zelf schieten. Ik speel hem naar Yousuf, die in de bucket staat, met zijn rug naar de ring, voor Johnny. Hij maakt een schijnbeweging naar rechts, draait zich om en maakt een lay-up.

‘Mazzel,’ zegt Omar, die de bal weer in het spel brengt.

Deze keer drijf ik de bal op en zie ik Arif naar binnen komen, dus ik speel hem aan met een lekkere stuitpass die hij op weg naar de ring aanneemt, en hij maakt een lay-up.

‘Oké, genoeg van deze onzin,’ zegt Omar, die de veters van zijn sneakers strakker trekt. Nu steekt hij wel een hand omhoog. Ik lob de bal naar Yousuf, maar Omar dekt hem snel en haalt de bal uit zijn hand. Ik heb mijn knieën gebogen en armen omhoog. Hij drijft de bal op en scoort met een jumpshot.

‘Kom op, Fawad, ga dicht bij hem staan,’ zegt Yousuf.

Hij heeft gelijk, mijn verdediging is zwak. Omar gooit de bal naar Steven, die schiet en mist. Ik pak de rebound, drib-

bel de bucket uit en staar naar Omar, die daar maar staat. Ik schiet en scoor.

‘3-1,’ zeg ik. ‘Tot de 7.’

Zijn crew en een paar andere spelers kijken vol aandacht toe. Hij speelt me de bal toe. Ik gooi hem naar Arif, die hem naar me terug passt.

Ik neem even de tijd en schiet de bal er weer in.

Een gast uit Omars crew zegt: ‘Oeh, Omar, laat je dat op je zitten?’

Omar werpt hem een vuile blik toe en steekt een middelvinger op, draait zich om en staart me aan. ‘Fuck deze shit.’

Hij gooit de bal naar me toe, maar deze keer steekt hij wel een hand op en buigt zo’n beetje zijn knieën. Een deel van hem weigert te geloven dat ik beter ben dan toen ik in de brugklas zat. Nou ja, dan moet hij het maar voelen. Ik zet snel een dribbel in en passeer hem, waarmee ik Johnny naar me toe trek. Dan pass ik de bal naar Yousuf, die een jumpshot maakt.

‘5-1,’ zeg ik, deze keer met een grijns. Ik zie dat hij verslagen is en elk moment kan ontploffen. Ik wil ontzettend graag het laatste jumpshot maken. Hij vindt zichzelf geweldig, nou, straks zingt hij wel een toontje lager.

Maar hij onderschept de pass, en deze keer laat hij Johnny of Steven niet schieten. Hij dwingt ze elke keer naar hem te passen terwijl hij na een dribbel schiet of springt en de bal erin legt, waarbij hij nadrukkelijk tegen het bord tikt. Na nog een paar rondes zegt hij: ‘5-4.’

Arif pakt een rebound van zijn gemiste schot, dribbelt ermee weg en ziet bij de ring een vrijstaande Yousuf, die hem er gemakkelijk in legt.

‘Hé, sukkels, wat zijn jullie verdomme aan het doen!’ roept Omar naar Steven en Johnny, terwijl hij de bal heen en weer slaat tussen zijn handen en zijn hoofd schudt. ‘Koppie erbij.

Als ze scoren, echt, dan zweer ik op het leven van mijn moeder dat...'

'6-4, matchpoint,' zeg ik. Ik zeg tegen Yousuf dat hij naar buiten moet komen omdat ik het winnende punt wil scoren. Ik wil Omar het zwijgen opleggen.

Yousuf speelt de bal naar Johnny en zodra hij hem heeft passt hij hem naar mij. Nu ben ik alleen met Omar. Reken maar dat hij me nu wel verdedigt. Hij zit me op de hielen, probeert de bal af te pakken. Ik duw hem met mijn elleboog van me af en hij is razend. Voor ik het weet laat ik hem de verkeerde kant op struikelen en zijn hele crew gaat over de rooie en barst los in *oeh* en *jézus*. Ik heb nu een vrij schot. Maar voordat ik kan schieten, herpakt hij zich snel en ramt zo hard tegen me aan dat de lucht uit mijn longen wordt geperst, en ik val hard op de grond.

'Jezus, waarom duw je me?' zegt Omar. Hij springt boven op me, grijpt mijn shirt en rukt me omhoog. Zijn jongens rennen naar ons toe en cirkelen om ons heen.

'Ik duwde je niet, jij maakte een overtreding!' roep ik, en ik probeer onder hem vandaan te wurmen.

'Ga van hem af, stuk stront,' zegt Arif, die zich naar voren dringt.

'Let op je woorden, jochie,' zegt Johnny, en hij houdt zijn hoofd schuin.

'Of wat?' zegt Yousuf, die hem een duw geeft.

De rest van hun groep staat klaar om toe te slaan.

Abshir komt binnenstormen uit de kantine, duwt iedereen opzij, trekt Omar van me af en gooit hem op de grond.

'Wallahi, de volgende keer dat je hem aanraakt sla ik je verrot,' zegt Abshir tegen Omar, waarna hij nog iets in het Somalisch zegt. Omar antwoordt en ze wisselen nog een paar woorden tot hij knikt en wegloopt.

'Gore mazzelpik,' mompelt Omar, en hij werpt me op de

grond nog één blik toe. Zijn onderlip trilt zelfs als hij zijn tanden ontbloot, zijn gezicht strak.

Omar en zijn crew gaan door de achterdeur weg en alleen ik, Arif, Yousuf en Abshir blijven over. Ik adem zwaar en lig nog steeds op de grond. Dat was op het nippertje.

‘Waarom komen jullie drieën altijd in de problemen?’ zegt Abshir, terwijl hij me overeind helpt. ‘Echt, ik had jullie letterlijk vijf minuten uit het oog verloren.’

‘Het was niet onze schuld. Omar is een lul,’ zegt Yousuf. ‘Hoewel je Fawad zijn enkels had moeten zien breken. Man, ik wou dat ik dat op video had.’

Arif neemt me op. ‘Ik zweer het je, als hij je had geslagen was ik gek geworden.’

‘Yo, jullie moeten je niet meer met die eikels inlaten,’ zegt Abshir. Hij gaat op een bankje zitten. ‘Laat ze maar gangster-tje spelen en dan zien we wel waar dat ze brengt. Er zijn maar twee manieren waarop je dan eindigt: dood of in de gevangenis. Jullie drieën hebben grotere en mooiere dingen om naar uit te kijken.’

Hij leest ons nog een paar minuten de les voordat hij ons wegstuurt. Buiten schijnt de augustuszon fel, maar ik ben blij dat ik niet naar huis hoef om mijn moeder uit te leggen hoe ik aan die blauwe plekken kom. Ze zou een hartaanval krijgen en ik denk niet dat ik er al klaar voor ben om wees te zijn. We zien Arifs neefs Nazmul met zijn jongens op de parkeerplaats achter mijn flat. Hij staat bij de kofferbak van zijn BMW. Lang, naar achteren gekamd haar, honkbalpetje zo laag dat je zijn ogen nauwelijks kunt zien, gekleed in een donker spijkerhemd over een zwart T-shirt en een spijkerbroek. Hij runt de Bengaalse crew, en net als de Tamils, Somaliërs en alle anderen in Regent zijn dat geen lieverdjes.

‘Ik ga even met Naz praten,’ zegt Arif, terwijl hij zijn

hand opsteekt zodat we onze manhugs kunnen doen. ‘Pakken we nog steeds een filmpje vanavond?’

‘Wat mij betreft wel,’ zegt Yousuf.

‘Ik moet het nog aan mijn moeder vragen...’ zeg ik, zonder oogcontact te maken.

Yousuf en Arif grinniken, tot Arif zich omdraait en naar de andere jongens loopt.

Ik nodig Yousuf uit om te komen eten, maar hij slaat het af. En ik durf er honderd dollar om te verwedden dat mijn moeder me niet zo laat het huis uit laat gaan voor een film.

Ik sla Gerrard Street in en ga naar links, in een rustig tempo. Ik wil het beste maken van een van maar zo’n twintig zomerdagen die we in Toronto hebben. Het is het beste gevoel in de wereld. Het helpt me in elk geval om niet te denken aan Omar die mijn voortanden eruit slaat, hoewel ik hem wel goed kwaad heb gemaakt. Dat zal hij zich herinneren, en zijn jongens ook. Dat zou wel een paar afgebroken tanden waard zijn geweest. Godzijdank dat Abshir kwam – het was niet de eerste keer dat hij me redde van een pak slaag. Duimen maar dat het niet de laatste keer is.

Ik kijk naar Cabbagetown. Maar één straat scheidt het getto van huizen van een miljoen dollar. En ja, het voelt klote om aan de verkeerde kant te staan.

Mijn familie heeft niet altijd in Regent gewoond, of überhaupt in Canada. We zijn acht jaar geleden geëmigreerd en kwamen in het westelijke gedeelte van de stad te wonen, in een buurt die Junction heette, in een volgepropt tweekamerappartement boven een bar met countrymuziek. In die jaren ging ik naar een lagere school waar het ergste wat me ooit overkwam was dat iemand me uitlachte over mijn lunch. Ik werd uitgenodigd voor verjaardagsfeestjes in achtertuinen en zo.

Ik wist niet eens wat ‘sociale woningen’ waren tot mijn vader op een dag thuiskwam en keek alsof we de loterij hadden gewonnen.

Onze naam stond blijkbaar al een tijdje op een lijst voordat ze ons een appartement met drie slaapkamers op de eerste verdieping hadden toegewezen op Gerrard Street, nummer 407. Als je taxichauffeur bent en afhankelijk van een bijstandsuitkering, maakt gesubsidieerde huur een groot verschil, denk ik. Twee keer per maand boodschappen doen bij No Frills, in plaats van maar één keer.

Ik zou mijn vrienden gaan missen, maar tegelijkertijd vond ik het spannend om eindelijk mijn eigen kamer te hebben, zoals elke tienjarige, maar dat was voordat mijn fiets werd gestolen, ik werd gepest om mijn kleren en elke dag voelde alsof er iets mis zou gaan.

Zoals een klootzak die op een basketbalveld achter je aan komt en je in een wurggreep neemt, gewoon omdat hij daar zin in heeft. En dan lacht als een psychopaat terwijl je moeite doet om net genoeg lucht in te ademen om niet flauw te vallen. Of zien hoe een gevecht uitbreekt en niet zeker weten wanneer een vuistslag, een mes of erger nog, een kogel, jouw kant op kan komen vliegen.

Het was niet allemaal de rozengeur en maneschijn die mijn vader zich had voorgesteld. Tenminste niet wat ik me ervan herinner. Hij was nog steeds taxichauffeur. Thuis in Pakistan was hij een senior scheepsingenieur met een masterdiploma geweest. Hier was hij niemand. Opeens bood een oom of familievriend de mogelijkheid om te investeren in een fastfoodzaak, en daar voelde hij wel voor, maar hij had kapitaal nodig.

We hadden thuis land en hij zei dat hij terugging om dat te verkopen. Een maand later kregen we een telefoontje. Hij was op een motorfiets aangereden door een vrachtwagen en

ter plekke gestorven. Geen franchise. Geen verhuizing naar de buitenwijken. Vanaf dat moment wist ik dat het aan mij was om ons uit dit stinkhol te krijgen.

Dat was twee jaar geleden. Hij was niet bij mijn diploma-uitreiking, waar ik de wiskundeprijs kreeg. Mijn moeder vertelde me dat het plan was geweest om geld te sparen voor een aanbetaling op een huis. Ik lachte toen ze dat zei... alsof dat nu ooit nog gaat gebeuren. Twintig procent van een miljoen dollar is \$200.000. Dat zijn vijf nullen. Wie heeft er nou zo veel geld?

Ik schop een plastic colafles op iemands gazon en loop naar ons stenen flatgebouw een eindje verderop.

Als ik door Cabbagetown loop, kan ik me eerlijk gezegd alleen maar voorstellen hoe het zou zijn om een voortuin, een achtertuin en een badkamer te hebben die ik niet met mijn zus hoeft te delen. Fantasieën van de bovenste plank.

In plaats daarvan zie ik voor onze kneuterige flat, die er letterlijk uitziet alsof een bouwvakker stenen heeft uitgepoept en niet genoeg geld had om er cement tussen te doen, mijn witte burens uitgebreid barbecueën. Zo te zien hebben ze een groot deel van hun familie uit heel Regent uitgenodigd.

Ze zitten op tuinstoelen te roken en lurken aan bierflesjes in bruine papieren zakken. Oudere kerels dragen hawaiï-overhemden met de knoopjes los, waardoor hun pens naar beneden hangt, alsof ze op een eiland wonen of zo, met hun vrouwen of vriendinnen op schoot. Iedereen ziet eruit alsof ze een hijs van iets hebben genomen en vastzitten in een eeuwige afterparty.

Ik weet niet of de douches in hun appartementen werken, maar elke keer als ik langs ze loop probeer ik niet door mijn neus te ademen. Uit een bluetoothspeaker schalt rockmuziek. Ik heb geen idee hoe mensen in Regent kunnen wonen

en toch genoeg geld hebben om aan dat soort shit te besteden.

Een paar gasten van mijn leeftijd, eentje met wie ik zelfs op de lagere school heb gezeten, hangen op de trap en blokkeren de ingang. Ik wil niet met ze praten, maar zeg: ‘Mag ik erlangs?’ Een van hen staat op en schuifelt opzij.

In het voorbijgaan zie ik het meisje dat meestal zoent met die magere jongen die bij mij op school zat. Ik kan nooit zijn naam onthouden. Kyle? John? Ronny? Zo’n soort naam in ieder geval. Ze heeft een dikke buik.

Door de manier waarop ze hun handen erop houden besef ik dat ze in verwachting is. Ik haal mijn schouders op en loop verder.

Op het paneel met deurbellen zit zo veel vuil dat je als je het zou gebruiken waarschijnlijk binnen de kortste keren besmet zou raken met smerige rotzooi. Ik zou het nog niet aanraken met latex handschoenen aan. Ik haal mijn tag tevoorschijn. Als ik hem dicht bij het scannertje hou, besef ik dat ik hem niet nodig heb.

Iemand heeft het slot van de voordeur opengebroken. Alweer. ‘Opengebroken’ betekent dat er met zo veel geweld aan het handvat is getrokken dat de magnetische strips of wat de deur ook dichthoudt – en alle drugsdealers buiten – niet werken. De conciërge repareert het misschien volgende week, maar dat maakt niet uit... iemand breekt het een paar dagen later gewoon weer open.

Binnen hangt een bordje met de tekst CAMERABEWAKING. M’n reet dat camera’s hier de boel in de gaten houden.

Ons appartement is aan de linkerkant, een eindje een smalle gang in. Ik vang een strontlucht op. Er zal wel weer iemand gescheten hebben in het trappenhuis naar de tweede verdieping. Dat gebeurt elke maand wel een keer.

Ik hou mijn adem in en haast me naar onze voordeur. Ik

heb de gewoonte om aan de knop te draaien alsof ik verwacht dat hij niet op slot is, hoewel je wel knettergek moet zijn om je deur in deze buurt niet op slot te doen. Ik zeg het maar.